

super illa, neque aderat, neque timeri poterat Lis, & controversia ulla, & tamen, ut transactio nocere possit vocatis Jure proprio, opus est, quod utilis sit Primogenituræ, & ipsis vocatis, non autem solis Transigentibus, *Urceol. de transact. quest. 50. nu. 83. & seq. Rot. in recent. decis. 245. num. 1. & decis. 277. n. 3. part. 18. & in Pisaur. fideic. 25. Junii 1708. §. Secus est cor. Reverendiss. D. Meo Aldrovando.*

Nec est cur objiciatur, quod Hieronymus sit hæres Patris transigentis; Undè inferebatur, quod illius factum impugnare non possit ad *Text. in leg. cum à Matre Cod. de rei vindic.* Etenim qualitas hæc hæreditaria semper probanda, respectu filii, qui propter Beneficium abstinendi, præsumi nequit in sui præjudicium Patris hæres, *Cyriac. contr. 244. nu. 24. Rot. Lucana apud Palm. dec. 70. nu. 43. minime probata remanet, ex geminis enunciatis. Nam si spectetur illa facta anno 1706. in quadam quietantia ab Anna Maria Matre, & Federico Fratre in absentia Hieronymi, cum nunquam ab eo fuerit ratificata, nullius momenti prorsus est ad inducendam in eodem dictam qualitatem hæreditariam, *Mantic. de conjecl. lib. 12. tit. 11. in fin. Rot. cor. Burat. decis. 277. nu. 12. cor. Priol. decis. 158. n. 11. Idemque dicendum est de consimili expressione emissa in concordia inita à dicta Anna Maria, cum Joanne Jacobo, & aliis de Josuans, à quibus pariter Hieronymus sine ullo fundamento enunciatus fuit hæres Patris, quando in alio contemporaneo Instrumento eadem die, & coram iisdem Testibus celebrato, & inter easdem Personas, Hieronymus professus fuit dictam transactionem facere in**

qualità di Erede fideicommissario di tutti li Beni del fu Nobile Girolamo de Sannazari di Ripa suo gran Zio, e non procedendo, che in questa sola qualità, per quam sanè protestationem exclusa penitus fuit hæreditaria qualitas in contemporaneo Instrumento ejusdem concordie ab aliis minus rectè asserta, *Aleat. conf. 344. nu. 1. Ruin. conf. 157. nu. 2. & seq. lib. 3. Bardellon. conf. 1. nu. 30. in fin. vers. quia respondetur, Cyriac. contr. 244. nu. 40. Rot. cor. Card. Cerro dec. 86. nu. 47. & dec. 286. in fin. : At quod objectam qualitatem hæreditariam, omnino excludit, illud est, quod Hieronymus etiam volens, non poterat esse hæres Tranquilli Patris, tanquam ab eo exclusus in ejus Testamento, in quo privavit suis bonis, & hæreditate filium nominatum ad Primogenituram Hieronymi senioris, proindeque tamen dictæ enunciative præ se ferre possent in Hieronymo additionem hæreditatis Paternæ; Adhuc contendenda forent, tanquam erroneæ, & factæ ex falsa causa *Duran. de arte testandi caut. 5. num. 14. Mascard. de probat. conclus. 45. sub numer. 46. Alderis. de hæred. action. par. 1. cap. 11. num. 57. Rub. de confus. Jur. cap. 18. §. 7. numer. 216. Rot. in Ravennaten. fideic. 18. Febr. 1701. §. Sed responsio cor. cl. me. Card. Priolo, & novissimè in Firmana Beneficij 6. Maii proximi præteriti §. Finali cor. Me.**

Præterea dicta qualitas hæreditaria Patris, licet probata, Hieronymo non officeret, ad effectum, de quo agitur, ut clarum reddebatur ex duplici ratione, quarum altera est, quod transactio non comprehendit Jura filiorum, utpotè in ea non deducta, *Faber in Cod. lib. 6. tit. 22. definit. 40. Valeron. de transact. tit. 4. quest. 2. numer. 61. Palm. Nep. alleg. 178. num. 14. ; Et obligatio hæredum, & successorum, de quibus mentio habita fuit in §. 4. ejusdem transactionis, non sufficit, ut Juri quoque filiorum, etsi hæredum, in ea dicatur renunciatum, *Mandel. Alb. consil. 74. numer.**

3. & seq. *Faber in Cod. lib. 2. tit. 3. definit. 14. Theaur. quest. foren. 90. numer. 11. lib. 2. Andreol. contr. 212. num. 12. Rot. coram Peuting. decis. 215. numer. 4. & apud Torr. de pact. futur. success. decis. 4. n. 31. & seq. ;* Dùm enim nec filii, nec eorum Jura nominata fuerunt, dicta obligatio restringitur ad id tantum, ad quod Contrahens obligatus est, ut nempe ejus hæres, sive filius sit, sive extraneus, fervet illud præcisè, quod ipse promissit, non autem, quod obligetur ex Jure, & persona propria, *Kobles. de repræsent. lib. 2. cap. 27. 16. numer. 97. Tor. de pact. futur. success. lib. 2. cap. 24. numer. 58. Vivius decis. 211. numer. 4. & 5.*

Alterà verò ratio est, quod dicta Transactio ipso Jure nulla, & irrita prorsus est, & per consequens impugnari dubio procul potest ab hæredibus ipsorum Transigentium; Illa enim celebrata fuit non solum minime cognitis, & visis à Tranquillo Testamentariis Tabulis Hieronymi Patris, prout requirit *Textus in leg. de his 6. ff. de transact. & movent Altograd. consil. 66. num. 31. lib. primo, Capyc. Latr. decis. 2. numer. 4. Rot. coram Bich. decis. 6. numer. 18. in recent. decis. 140. num. 8. & seq. part. 6. decis. 735. numer. 19. part. 18. ;* Verum quod magis urget, videtur dolose extorta à Tranquillo non habente notitiam dictæ dispositionis Testamentariæ Hieronymi, benè tamen notæ aliis fratribus Transigentibus, ut resultat ex depositione tam Testium, quam Nuncii, qui detulit Epistolas significantes obitum, & Testamentum Hieronymi, illasque in absentia Tranquilli consignavit fratribus, & Matri. Et confirmatur ex contextu ipsius transactionis, ex ea quippe in cap. 3. in quo sermo habetur de usufructu per Hieronymum legato uxori, & in cap. 4. figuratur casus fideicommissi à dicto Testatore ordinati cum prohibitione alienationis; Undè arguere fas est, quod habuerint reverè scientiam dicti Testamenti, aliàs vaticinari non potuissent, quid in dicto Testamento foret ordinatum, in quibus profectò circumstantiis dicta transactio dicitur ipso Jure nulla, & haberi debet ac si facta nunquam fuisset, ut disponit *Text. in l. sub prætextu 19. ibique Ug. Donell. num. 29. 5. Cod. de transact. Castill. contr. Jur. lib. 8. cap. 36. §. 2. num. 27. Urceol. de transact. quest. 51. num. 25. & quest. 93. n. 16. Card. de Luc. de feud. disc. 10. sub n. 13. Rot. in Avenion. Concurfus, super reservatis 12. Junii 1713. §. Quid plus, cor. Ansaldo.*

Ad hæc demùm accedit, quod Tranquillus vigore dictæ Transactionis, accepit tertiam dumtaxat partem ex Primogenitura ejus favore purificata, & in qua certò erat successurus in totum; Fratres verò, quibus nihil relictum fuerat, consecuti fuerunt reliquas duas partes contra Votum Hieronymi Disponentis; Eiusmodi enim enormissima læsio æquè operatur, ut dicta transactio non subsistat, nullo pacto sit observanda neque ab hærede Tranquilli transigentis, cum ex illa in eo supponatur error, quemcumque consensum adimens *L. ex falso 30. 42. C. de transact. L. cum putarem 36. ff. famil. Erisc. Urceol. de transact. qu. 89. per tot. Rot. in rec. dec. 63. n. 14. par. 12. in Januen. Transactionis 15. Decembris 1704. §. Constito, cor. Omasia, & in Vercellen. reintegrations 2. Junii 1712. §. Ex quibus, cor. Rmo D. meo Lancetta Decano.*

Et ita utraque &c.

DECI-

REVERENDIS. P. D. CORIO
AUXIMANA BONORUM SUPER PRIMOGENITURA
LUDOVICÆ GUZZOLINÆ.

Lunæ 23. Aprilis 1725.

ARGUMENTUM IDEM
SUMMARIUM.

- 1 Restitutio in integrum non conceditur sine læsione.
- 2 Bona fideicommissaria non sunt obnoxia creditoribus gravatorum.
- 3 Filiorum appellatione ex mente Testatoris veniunt nepotes.
- 4 Maxime in donatione facta ab ascendente intuitu certi matrimonii.
- 5 Amplia si vocati sint filii nascituri.
- 6 Designatio certi matrimonii indicat originem, non verò coarctat vocationem ad filios.
- 7 Præcepti assumendi cognomen & Arma est onerosum.
- 8 Testator quos non honorat gravare non præsumitur.
- 9 Onus assumendi cognomen & arma inducit vocationem eorum quibus injungitur.
- 10 Contrarium tenet Molina de primogenit.
- 11 Explicatur Molina.
- 12 Relatio facit omnia inesse referenti, quæ sunt in relato.
- 13 Solemnitates non requiruntur in donatione facta à muliere contemplatione certi matrimonii.
- 14 Bona fideicommissaria tenentur in subsidium pro debito fideicommissentis.
- 15 Creditores non possunt petere legitimam à debitore renunciatam.
- 16 Acceptans donationem continentem fideicommissum cum onere imputandi in legitimam, dicitur hanc voluisse cum fructibus compensare.
- 17 Donatio reciproca mutuo partiu recessu dissolvitur.
- 18 Legitima deferenda potest renunciari in præjudicium Creditorum.
- 19 Res inter alios acta non nocet.

DECISIO XXII.

Cautelam Angeli per Silvestrum Pranzonum allegatam, adversus Creditores Domus Pranzonæ servandam esse super bonis subpositis Primogenituræ ordinatæ à Ludovica Guzzolina, definitum fuit per geminas conformes Sententias extra Rotam, ad quam subinde devoluta appellatione, ob transitum interim earumdem Sententiarum in auctoritatem rei judicatæ, concordatum fuit Dubium, An quoad Cautelam Angeli constet de re judicata, seu potius de Causis restitutionis in integrum, vel respectivè, An, & pro qua summa, & super quibus bonis sint relaxanda, vel exequenda mandata, quod licet semel, atque iterùm sub diebus 26. Junii 1715. coram Eminentissimo Scotto, & 4. Decembris 1724. coram Me, ob suffragiorum scissuram manserit irresolutum, hodiè tandem ad suffragandum adscitis quinto, & sexto ex Dominis, post consuetum Turnum Seditibus, absolvi meruit, mediante responso, Constare de re judicata quo ad Cautelam Angeli, & in reliquis negativè.

Validitas enim, & Justitia Sententiarum, canonicantium favore Silvestri Cautelam Angeli, adversus Creditores illorum de Pranzonis, vigore Donationis per Ludovicam exaratæ, necessariò suadebant rem judicatam, in cujus auctoritatem, ob lapsum fatalium, incontrovertibiliter prolapsæ fuerant, firmiter fore mansuram, nec adversus eam in Decisiones noviss. ad Castellum de Alimentis.

dulgeri posse restitutionem in integrum, sine læsione non concedendam, ut sæpè firmatum fuit, & signanter in Romana Hæreditatis 16. Martii 1722. §. Primo, coram Me. Et quidem validitate non controversa, Justitia patentissimè emergere visa est ex realitate, & substantia tituli, cujus vigore Cautela Angeli fuit allegata, nempe Primogenituræ à præfata Ludovica ordinatæ de anno 1649. occasione Matrimonii per Josephum filium cum certa persona contrahendi, cujus vigore, cum bona valoris scut. 1000. per Silvestrum possideantur, super istis nullum Jus quæri valuit Creditoribus Josephi, aliorumque gravatorum, atque idè ab illorum intentata executione præservari debent, ex firmatis per Rot. in Romana Censu 19. Aprilis 1720. §. Decernit, coram bon. mem. Foscaro, & in Romana Cautelæ Angeli 26. Junii ejusdem Anni §. Cum enim, coram Reverendissimo Domino Meo Ravennaten.

Minimè facebant, quod cum ad præfata Primogenituram invitati tantummodò noscantur filii nascituri ex Matrimonio Josephi, quorum favore Ludovica Donationem exaraverat, exindè præsidium ullum desumere nequeat Silvester ejusdem Josephi Nepos, de cujus vocatione non constat. Licet enim de stricto Juris rigore, appellatione filiorum regulariter comprehendi minime valeant Nepotes; nihilominus exploratum quoque est, quod ubi de mente Disponentis, quæ totum in hisce consuetudinibus materiis operatur, constat, filiorum nuncupationem, non fuisse apprehensam in suo rigoroso sensu, tunc eam ritè se protendere, nedum ad Nepotes, sed ulteriores quoque Descendentes, Bartol. in Leg. Liberorum 2. ff. de verb. signif. & communiter firmant *Mantic. de conjecl. lib. 11. tit. 3. n. 14. Rodulphin. alleg. 22. n. 8. Rot. coram Merlin. dec. 206. nu. 12. & seq. coram Emerix jun. dec. 902. n. 4. & seq. coram Benincas. dec. 154. nu. 1. in rec. dec. 609. nu. 7. part. 19. in Bononien. Fideicommissi de Griffonibus 8. Maii 1705. §. Profligatis, coram bon. mem. Omasia, & in Auximana, seu Camerinen. Fideicommissorum prima Julii 1709. §. Tamen, coram Reverendissimo Domino Meo Ravennaten. Potentissimè quando agitur de dispositione, & Donatione occasione Matrimonii, facta per Ascendentem, cujus respectu, juxta communem opinionem, facillime Nepotes sub nomine filiorum continentur, *Fusar. de substitut. qu. 320. nu. 54. Rot. coram Benincas. dec. 154. nu. 2. in rec. dec. 345. num. 1. & seq. part. 16. & in Melevitana Fideicommissorum 22. Junii 1714. §. Absoluta, confirmat. 8. Aprilis 1715. §. Tertia, coram Eno Cardinali Scotto.**

In casu autem, Ludovicam Donatricem, filiorum vocabulum rigorosè non usurpasse, sed in sensu potius comprehensivo ulteriorum graduum, non obsecrè desamebatur ex eo, quod filios invitaverit cum additamento, nascituros: cum enim filiorum nascitorum vocatio, respicere videatur tempus indeterminatum, & futurum; pernecessè concludere oportebat, quod Donatrix non usurpaverit verbum filios in stricto, & rigoroso sensu, sed in amplo, & capaci ad comprehensionem Nepotum, & ulteriorum Descendentium, *Fusar. de substitut. qu. 320. nu. 23. Rot. coram Caprara decis. 285. nu. 9. in recent. dec. 285. n. 9. dec. 162. n. 2. & 7. part. 6. & benè concordantibus relatis in Romana, seu Veliterna Fideicommissi 5. Junii 1719. §. Quæ si procedunt, coram bon. mem. Ansaldo. Hocque procedere debet etiam designati fuerint filii nascituri ex Matrimonio per Josephum filium contrahendo; nam talis designatio, non stat ad restringendam vocationem ad filios; sed ad demonstrandam tantummodò originem, à qua descendere debeant Personæ vocatæ, neque*

propterea

E 3

propterea excludit comprehensionem Nepotum, aliorumque Descendentium, ut objecto respondendo, firmarunt *Fusar. de substitut. quest. 921. nu. 16. & seqq. Rot. coram Cels. dec. 176. num. 22. in Romana, seu Interamnen. Fideicommissi 1. Aprilis 1715. coram R. P. D. Meo Cerro, & in dicta Romana, seu Veliterna Fideicommissi 5. Junii 1719. §. Sed omnis, coram bon. mem. Ansaldo, & in Bononien. Immissiois sexta Julii 1721. §. Audito etiam, coram Eminentiſſ. Domino Meo Falconerio.*

Validius tamen voluntas Ludovicæ desumebatur, ex quo Donationem explevit pro renovatione ejus familiæ Guzzolinæ, quæ gloriatur habuisse S. Silvestrum fundatorem Monasticæ Congreg. quæ inde dicitur Silvestrina, ut refert Eminentiſſimus Petra in *Comm. ad Constitut. Apost. tom. 3. Constitut. 5. Innocen. IV. num. 2. & seqq. ideoque illam qualificavit diversis pactis, & conditionibus, inter quas principaliter enumeravit onus assumendi Cognomen, & Arm. ejusdem, ibi, Quod primus filius Masculus ex dicto Matrimonio nasciturus, assumere debeat Cognomen, & Insignia Nobilissimæ Familiæ de Guzzolinis, anteposenda illis de Pranzonis, & ita teneatur facere primus filius Masculus descendens ab ipso, vel ab illo, qui uxorem duxerit, & sic in infinitum perpetuis futuris temporibus.*

Si enim indubitanter constat de perpetua in-junctione oneris, quæ quoscumque ultiores Descendentes afficiebat, ibi, & sic in infinitum perpetuis futuris temporibus, utique ex hujusmodi gravamine, quod grave reputatur ex animadvertis per *Gulielm. de Benedict. in cap. Rainutius verb. Raynutius de Cler. num. 50. Torr. de Major. Ital. parte 1. cap. 38. num. 70. bene agitur ad vocationem quoruncumque Gravatorum, ex regula, quod Testatrix onerare velle non præsumitur, quos non honoravit, de quo Text. in leg. quod ab eo C. de fideicommiss. Bârib. in leg. Carbonio num. 37. versic. Nam ex quo ff. de vulgar. Rocc. disputat. jur. cap. 22. num. 24. & seqq. Rot. coram Cavaler. dec. 454. num. 3. in recen. dec. 476. num. 13. part. 19. & in Romana fideicommiss. de Florentiis 26. Febr. 1717. §. Majori, coram Eminentiſſimo Domino Falconerio, & in puncto vocationis à gravamine assumptionis Cognominis, & Armorum, sine qua præceptum facile eluderetur, tradunt *Ludovic. Bell. conf. 52. num. 11. & seqq. & conf. 109. num. 4. & seqq. Cephal. conf. 196. nu. 10. & seqq. Ramon. conf. 15. num. 4. Raunden. de Analog. in append. parte 1. nu. 78. & seqq. Censal. ad Peregrin. de fideicommiss. art. 53. §. Secundo, Dias Peguer. dec. 101. num. 2. & seqq. Thesaur. dec. Pedem. 270. num. 10. Rot. coram Cels. dec. 401. n. 8. & plenè in Romana fideicommiss. de Avila coram Emerix jun. dec. 1059. nu. 1. & seqq. & dec. 1092. num. 2. & seqq. & 1. Martii 1694. §. Indubia, & per tot. & 14. Junii ejusdem anni §. Absque eo quod, & seqq. coram Muto, & 27. Januarii 1696. §. Validitas, coram Pio, quod sane facilius procedere debet ad inducendam vocationem Silvestri, qui non indefinitè tantum, sed expressè gravatus fuit, ibi, ià teneatur facere primus filius Masculus descendens ab ipso, vel ab illo, qui uxorem duxerit, qui alius esse non poterat, quam Nepos, prout est Silvester, qui idcirco indubitanter filiorum appellatione comprehenditur, ex superius firmatis.**

10 Absque eo quod relevet auctoritas *Molin. de Primogen. lib. 1. cap. 5. num. 34. asserentis, quod ex solo onere delationis Cognominis, non bene inferatur ad vocationem; ille quippe loquitur in casu valde diverso à præfenti: nam quæſtionem*

agit pro inducendo Fideicommissio perpetuo, & absoluto ex solo onere juncto uni tantum Personæ, quod est valdè diversum à præfenti hypothefi, in qua ultra conjecturas superius expensas pro duratione Fideicommissi, onus deserendi Cognomen, & Arma per viam pacti, & conditionis adjectum fuit non solum filiis, & Nepotibus, sed etiam Descendentibus in infinitum, in quibus terminis, ex solo onere Cognominis, & fortius juncto cum aliqua etiam levi conjectura, resultare Fideicommissum, tradiderunt distinguendo casum, à casu, *Ludovic. Bell. dicto conf. 52. num. 4. & præcisè confutando auctoritatem Molin. Rot. coram Emerix jun. dicta decif. 1092. nu. 9. & duobus seqq.*

Quin magis relevet, quod onus assumptionis Cognominis, & Armorum, minimè legatur in Capitulis Matrimonialibus, & in instrumento ratificationis, sed in solo Mandato Procuræ, quod utpotè solemnitatibus desinitum, nullam vim obtinere valeat. Objectum enim facillimè diluebatur: Nam cum Capitula, & Instrumentum ratificationis, celebrata, & stipulata appareant relative ad Mandatum Procuræ, & in illius confirmationem, & executionem, & cum omnibus pactis, & conditionibus in illo contentis, parum obesse videbatur, quod in illis tale onus assumptionis Cognominis non fuerit repetitum, attenta virtute, & efficacia relationis, quæ operatur, ut omnia, & singula in relato contenta, repetita & approbata intelligantur in referente, ex firmatis per *Rot. in Forolivien. fideicommissi Antonia de Corbicis 2. Martii 1722. §. Si igitur, & 22. Junii ejusdem anni §. Sed & certius, coram bon. mem. Lancetta. Nullitas verò ejusdem Mandati, desumpta ex defectu solemnitatum, cessare visa est ex eo, quod agebatur de actu gesto, contemplatione certi, & determinati Matrimonii, in quo solemnitates minimè requirebantur pro illius validitate, ad tradita per *Rot. coram Emerix junior. decif. 1037. à nu. 1. ad 5. coram Benincas. decif. 293. nu. 5. & sequent. in Eugubina Dotis, & fructuum 17. Junii 1712. §. Sicuti, coram Reverentiſſimo D. meo Aldrovando, & in confirmatoria 14. Junii 1713. §. Etenim, §. Et summo cum seq. coram Eno D. Card. Scotto.**

Probata igitur existentia Primogenituræ, ejusque purificatione ad favorem Silvestri, minùs obſtare videbantur detractiones, quarum respectu, Creditores sustinere prætendebant executionem, seu relaxationem Mandatorum contra bona Primogenitalia Ludovicæ. Prima enim consistens in medietate Dotis scut. 2000. Polyxenæ Confaloneriæ, quæ pro medietate hæredem scripsit Ludovicam Guzzolinam filiam, & Joannem Baptistam Pranzonum Generum, ex cujus Persona agunt Creditores contra hæreditatem Ludovicæ, tamquam hæredis Joannis Baptistæ Guzzolini præfatæ Dotis debitoris, parùm relevare visa est: Nam ultra quam quod diminuta remanebat ex Legatis, & aliis debitis ejusdem Polixenæ solutis per Authores Silvestri propius urgebat, quod hujusmodi detractio faciendâ erat ex bonis liberis Ludovicæ, quæ in summa scut. 1800. adfuisse constat, præter illa, quæ comprehendebantur in Donatione, seu Primogenitura, adversus quam, non nisi in subsidium, & deficientibus bonis liberis, actio hujusmodi per Creditores potest exerceri, *Rot. coram Cerro dec. 926. n. 9. Coram Emerix jun. dec. 475. n. 4. in rec. dec. 222. n. 21. part. 18. & in Ferrar. erectionis Collegiat. super detract. 7. Junii 1715. §. Respectu verò, coram Eminentiſſ. D. meo Falconerio.*

Neque magis urgebat, quod ex dicta Primogenitura,

nitura, faciendâ sit altera detractio legitimæ debitorum Silvestro seniori & Antonio Mariæ filii præfatæ Ludovicæ: Nam cum isti Donationi per Ludovicam Matrem exarata occasione Matrimonii, suum consensum præstiterint, illamque approbaverint, & ratam habuerint pro omni suo Jure & Interesse, etiam ratione legitimæ, ulterius etiam donando quidquid habere possent super bonis Paternis, & Maternis; Exinde fit, quod ex tali consensu, seu Donatione, omne jus amiserunt pro consecutione Legitimæ super bonis renunciatis, quæ modò etiam impedimenti esse debet Creditorebus, ad hoc, ne ex eorum Persona quidquam petere possint, cum venire non valeant contra factum, & voluntatem illius, ex cujus Persona legitimæ detractio prætenditur, ex firmatis per *Cardin. de Luc. de Dot. discurs. 155. num. 21. & sequent. Rot. in Beneventana nullitatis Testamenti, super retentione 13. Februarii 1708. §. Non sic, coram Eminentiſſimo Scotto, in Meleventana fideicommissorum 22. Junii 1714. §. Ulterius, & in confirmatoria 8. Aprilis 1715. §. Exulante, & seqq. cor. eod. Eno Scotto.*

Quò verò ad Legitimam præfensam ex persona Josephi, obſtare videtur præceptum Ludovicæ Matris, quod scilicet deberet imputare in ejus Legitimam hanc Donationem, quam cum ipse sub tali pacto acceptaverit, & commodum ab ea per ceperit per spatium longi temporis, inde fit, ut quidquid sibi ratione Legitimæ competere poterat, cum fructuum primogenialium emolumento compensatum remanſit, ut firmant *Peregrin. de fideicommiss. art. 26. num. 89. & 90. Rot. apud Palm. decif. Lucen. tom. 2. decif. 173. num. 13. coram Priolo decif. 239. num. 18. & bene cor. Emer. jun. decif. 1256. num. 8.*

Parùm relevante, quod renunciacioni hujus Legitimæ, obſtet præcedens reciproca Donatio, quam fratres inter seipſos exaraverant de omnibus bonis tam præfentibus, quam futuris, cujus vigore Creditores contendebant Jus ipsis fuisse quæſitum super bonis donatis. Nam ultra quam quod non probatur Creditorum existentia ante præfatam Donationem, semper urget, quod cum ageretur de actu inter eosdem fratres reciproco, & ipsos tantum tangente, potuerunt concorditer ab illo recedere, mediante consensu præfatis Maternæ Donationi, *Rot. in Romana fideicommissi R. P. D. Pauli de Alvaris 7. Decembris 1714. §. Levioris, & seqq. coram Eminentiſſimo Scotto, & 14. Junii 1715. §. Muzuro, coram bon. mem. Lancetta; Non obſtante asſerto præjudicio Creditorum: nam præfata Donatio includere non valebat Legitimam, quæ tamquam Jus quærendum, incertum, & eventuale, causam habens de futuro, potuit etiam in præjudicium Creditorum renunciari, ut contrariis re-
18 jectis, tradit *Bald. in leg. fin. num. 3. Cod. de pact. bene Hodiern. ad Surd. dec. 140. num. 12. cum seq. Mangil. de imput. qu. 4. nu. 17. & seq. Rot. dec. 292. num. 29. cor. Bich.**

Demùm non facit, quod petente Josepho Donatario admissionem ad successionem in bonis hæreditariis Ludovicæ Matris in Donatione non contentis, Rota demandaverit per Sententias bon. me. Bevilacqua, & Emerix, collationem bonorum donatorum, exinde inferendo, quod pro rata collata bona evaserint libera favore Creditorum; Probatur quippe fuit, quod Lis, quæ tunc agebatur, non erat inter omnes fratres dictæ Ludovicæ filios, sed solum dictæ Josephum, & Alcanium, qui sicuti dictæ Donationi Matris nullum consensum præstiterat, ita ejus Legitimæ Jura in-

tacta præſervare potuit, unde tamquam res inter alios acta, nullum irrogare valuit Silvestro præjudicium, cui fuerat Jus quæſitum ex Donatione Ludovicæ, & filiorum, *Rot. coram Bich. decif. 559. 19. num. 16. & in Recen. decif. 14. num. 2. part. 18. in modum ut Creditores quocumque Jure destituti super illis bonis, juxta secundi Dubii partem, nullam Mandatorum relaxationem, aut executionem valeant obtinere.*

Et ita 5. & 6. ex Dominis Suffragantibus resolutum fuit. Utraque &c.

REVERENDISS. P. D. CRISPO

Archiepiscopo Ravennaten.

ROMANA ALIMENTORUM.

Veneris 23. Junii 1719.

ARGUMENTUM.

Agitur in hac Decisione de alimentis debitis filiis legitimatis per rescriptum, scilicet de eorum quantitate, & loco ubi sint præſtanda.

SUMMARIUM.

- 1 Alimenta filiis per rescriptum legitimatis debita majora sunt illis debitis filiis naturalibus, minora illis filiorum legitimorum & naturalium.
- 2 Alimentorum materia pendet ab arbitrio Judicis.
- 3 Necessitas & honestas in assignatione alimentorum debent equaliter considerari.
- 4 Alimentorum nomine quæ veniant.
- 5 Alimentorum congruitas probatur ab exemplis & num. 6.
- 7 Limita ubi concurrunt diversitas rationis.
- 8 Pater regulariter filios alere non tenetur extra suam domum.
- 9 Limita si gravis interveniat causa.
- 10 Lis super alimentis cur non dicatur causa sufficiens.

DECISIO XXIII.

Delata ad me Causa appellationis à Nicolao Marcello, & Paulo de Rondaninis suppositis filiis naturalibus Marchionis Alexandri Rondanini per rescriptum tamen legitimatis interpositæ adversus Sententiam latam in Tribunali A. C. per quam declaratum fuit, dictum Marchionem Alexandrum teneri illis præſtare alimenta juxta normam in eadem Sententia expressam, proposui hodie Dominis meis Dubium, *An alimenta debeantur, & quomodo, & in qua summa sint taxanda, quod fuit resolutum, Affirmative, juxta modum inferius aperiendum, in omnibus ferè consentaneum Sententiæ solita cum prudentia, & maturitate per R. P. D. A. C. de Gentilibus editæ.*

Omissa itaque indagine circa oblationem in genere D. Marchioni Alexandro uti supposito Patri naturali in hærentem, quæ in præfenti Judicio inter Partes non revocabatur in controversiam, stricteque redacto Causæ momento ad normam, & summam hujusmodi alimentorum subministracioni præſtandam, Domini præliminariter animadver-